

БЕЗ ГРОБ

Сиянието на летния залез пропълзя между дъсчените перила на сайванта и заля мършавия лик, по който дятото на дълги години бе дълбало бръчките на тежки изпитания и житейска мъдрост. Стареца привидно бе спокоен и търпеливо чакаше да отзвъни последния удар на сърцето.

Зад малкия обор някой шепнишком нареждаше да повикат свещеника. Роднини и близки чакаха да земат сбогом, устремили замръзнали погледи въ дългата кокалеста фигура, проточена под бялата китена черга като сух, прояден клон. Тежкото мълчание на предсмъртието притискаше гърдите на всички съ тежки железни лапи; дишанията бяха морни и само проточени но сдържани въздишки се късаха и отлитаха въ маранята на горещия летен ден.

Попуканите устни на стареца мръднаха, бръчките по лицето му трепнаха и застинаха въ строго изражение. Искаше да каже нещо, но секна и се унесе.

— Какво? запита от срещният ъгъл посърнала черна жена.

— Нищо — отвърна мъжки глас — сега нищо но . . . бере душа. . .

И пак мълчание, и пак глуха скорб простираше крило над двора и въ малкия, схлупен дом. Тъжаха всички. Отскубваше се стария дънер на големия дъб, клоните на който бяха изпочупени от мълниите на